

Și suntem toamnă

Camelia Florescu

Așa cum s-a rupt din mine strigătul
pentru lemnul din altar
vlăguit de atâta rugă,
pentru sfinții prelinși pe grinzi
ca-ntr-o îmbrățișare de moarte,
tot așa m-am întors din drum .
Analizez atentă ca sub lupă,
cum mă doare lanul de crizanteme
albe ca fecioarele neștiutoare,
ca pașii mamei în drum spre cimitir
unde-l acoperă de șapte ani
cu frunze și lacrimi pe tata.
Mai mereu, mă arde amiaza dorurilor de femeie
plecată în lume copilă,
cuprinzând între două zbateri de inimă
toată fărădelegea și smerenia lumii
în iubiri potrivnice și arcade de timp,
spalate de ploile iertărilor.
Uneori ne numim rătăcire,
aplecați peste sufletele noastre
parcă uitând drumul spre casă.
Dar suntem uitare, Doamne
suntem nefericiți amanți ai timpului
rămas gol și folosit
în cearșafurile noastre de blestem
Și suntem urlet
Și suntem toamnă !